

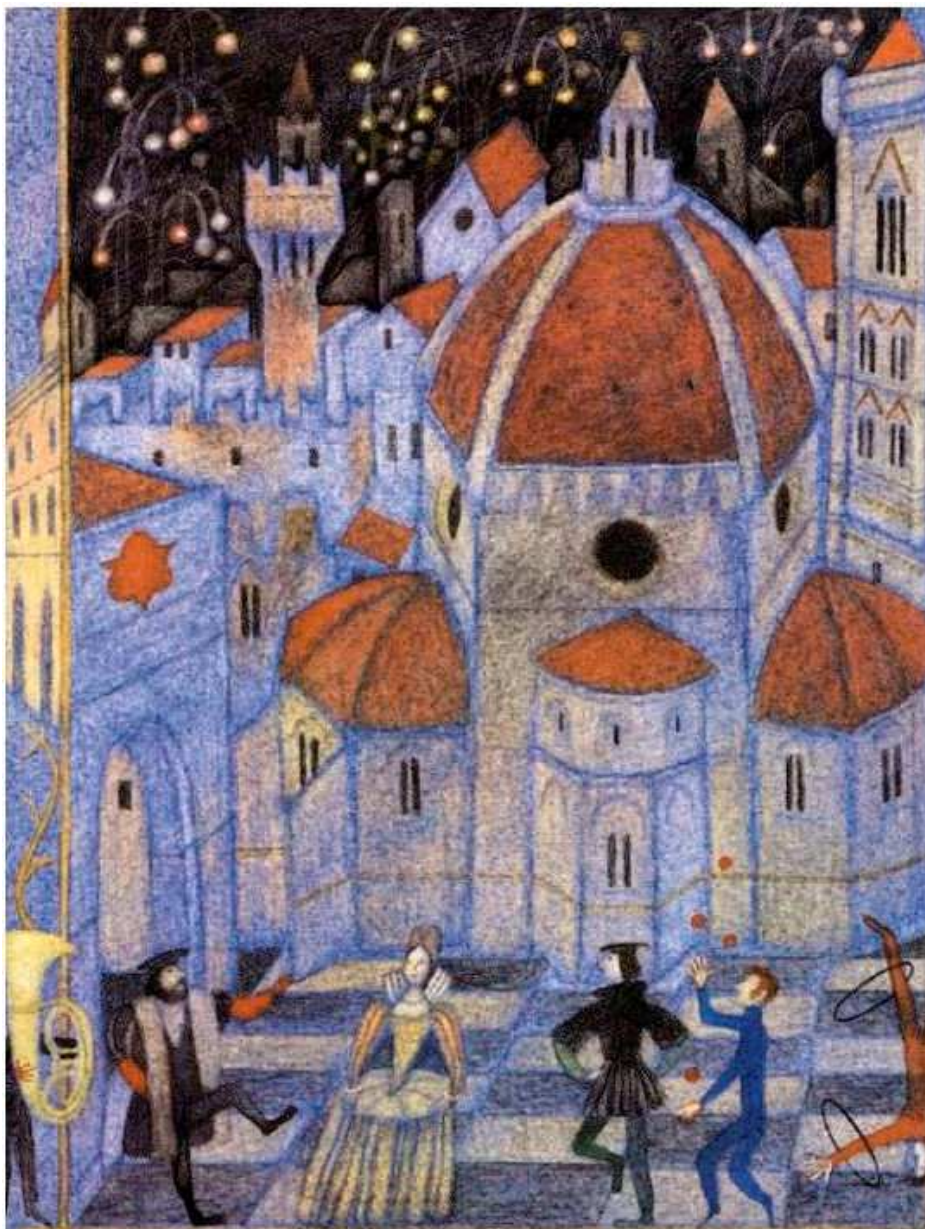
בארצות שלנו

איטליה

צייר א. מונין

1981

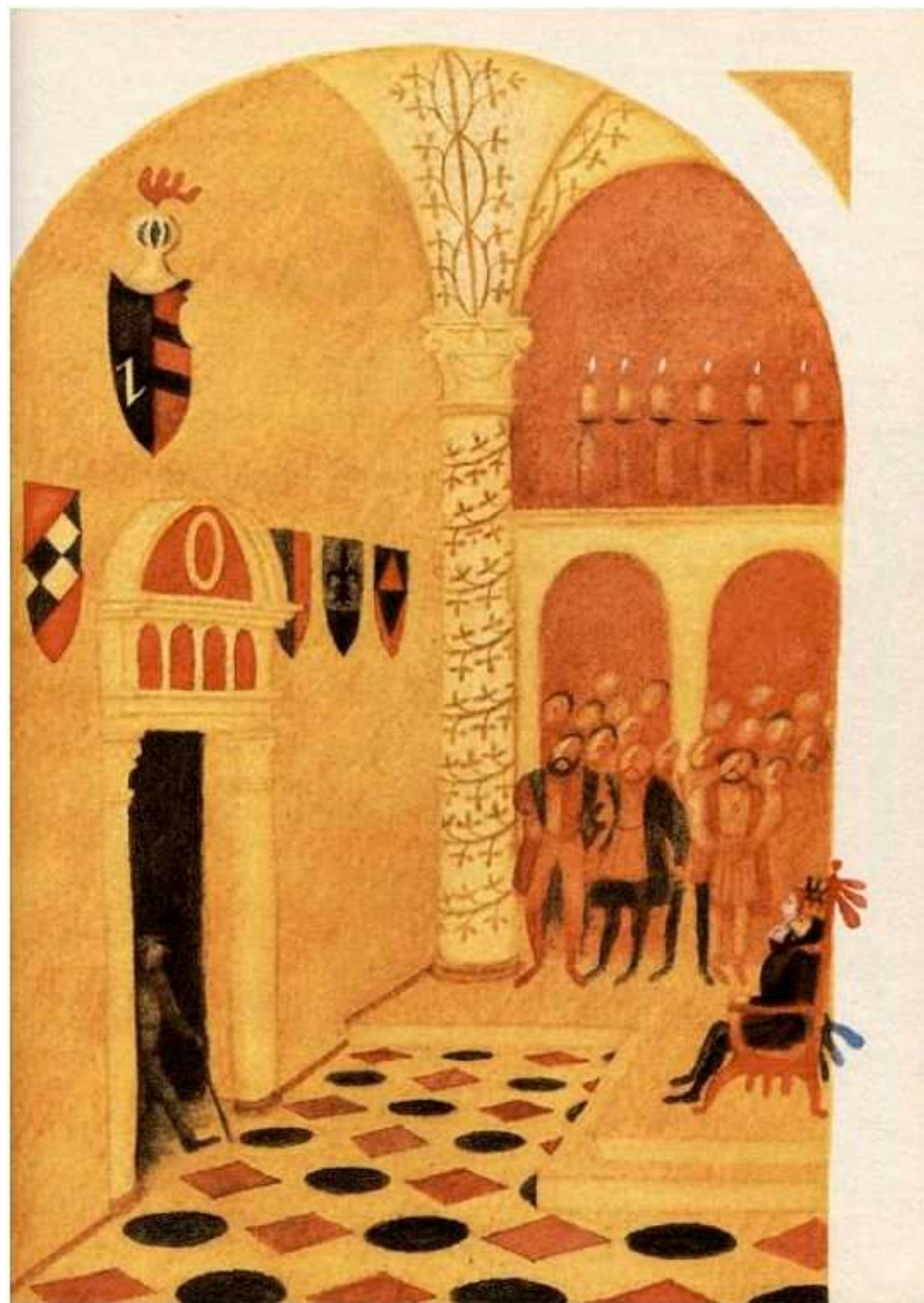
חי בכפר אחד אדם בשם ברטולדו. היה לו מראה מצחיק מאוד – פה ענקי כמו תנור אפייה, אף ארוך ובשרני, סנטר קטן ומחודד. והוא תמיד צחק וסיפר סיפורים משעשעים. כשמי מהאיכרים ראה אותו היה מתחיל לצחוק.

אבל ברטולדו לא נעלב. "העיקר מה שיש אצלי בראש" היה אומר "אילו רק יכולתי לעזוב את הכפר, הייתי מוצא את מזלי, וגם עוזר לענני הכפר שלנו."

האיכרים צחקו עוד יותר כששמעו את דבריו. הרי בכפר היו מעטים שידעו לקרוא, וברטולדו בעצמו אפילו לחתום לא ידע. והוא עוד רוצה לחפש את מזלו עם פרצוף כזה!

אך ברטולדו עמד על שלו וכל כך התעקש שהאיכרים התחילו לחשוב. חשבו וחשבו

ובסוף החליטו – נאסוף וניתן לו מעט כסף.
אם הכסף יאבד, הרי זה רק כסף, צרה לא
גדולה. אבל אם ברטולדו יצליח ויתעשר, אז
אולי יוכל לעזור לזקנים, עניי הכפר.
וכך בבוקר יפה אחד יצא ברטולדו מהכפר
עם חבילה קטנה על כתפו ועם תקווה
גדולה בלבו. הוא הלך והלך וביום השלישי,
מאוחר בלילה, הגיע לעיר גדולה, מוארת
כולה. ברחובות ראה המוני אנשים רוקדים
ושרים. החוגגים הסבירו לברטולדו שהבת
האהובה של המלך נסעה לחתן שלה, נסיך
של ארץ אחרת, והמלך, כדי להתנחם,
ציווה על כל הניתנים לרקוד ולשמוח.
ברטולדו הגיע לעיר בדיוק ביום שבו
בארמון הכינו נשף גדול. הוא הלך לשם
מיד. ניגש לשער הארמון בו עמד שומר.
כאשר השומר ראה את ברטולדו התחיל
מיד לצחוק. הוא צחק כל כך חזק שדמעות
זלגו מעיניו, ובזמן שהשומר ניגב את

"איזה פלא. האדונים המכובדים רואים אותי בפעם הראשונה ומיד צוחקים ולועגים. ובארצות שלנו מנהג אחר. כשמגיע אורח, אף אחד לא בודק האם שערותיו אדומות או שחורות, האם הוא

לבוש יפה או לא יפה. שואלים אותו האם הוא לא עייף, מקבלים אותו כמו אח וחבר."

הדמעות ברטולדו עבר לידו בלי שעצרו אותו. הוא עלה במדרגות שיש וניכנס לאולם גדול. מיד סנוור אותו אור אלפי נרות, מראות ענקיות, וצנצנות של בדולח, גברות ואדונים לבשו בגדים מפוארים מקטיפה וברוקט. ברגע הראשון ברטולדו נבוך. אך רק לרגע. הוא מיד ניגש לבמה שעליה ישבו המלך והמלכה והתחיל: "אדוני..."

אנשי החצר מאוד השתוממו כששמעו כי מישהו קורא למלך "אדוני" ולא "הוד רוממותו", וכאשר הביטו על ברטולדו טוב יותר וראו את פניו המצחיקות, התחילו לצחוק בקול רם. אחד האדונים ניגש לברטולדו, משך במעיל הישן שלו ובלעג קרא "אדון מרופט...". ברטולדו לא התבלבל. הוא חיכה שהצחוק יפסק ואחר כך אמר:

"כן, כך גם אצלנו" מיהר המלך להסכים.
ואת ברטולדו הובילו לחדר שינה מפואר.
למחרת בבוקר, בזמן שברטולדו התלבש,
ניכנס משרת, השתחוה עמוקות ואמר
שהנסיך, יורש העצר, מבקש להתקבל
אצלו.
"איזה פלא!" חשב לעצמו ברטולדו
"מסתבר שבאמת נעשיתי לאדם חשוב."
הנסיך ניכנס ושאל בנימוס:
"האם לא הפרעתי לך?"
"לא, לא, אינך מפריע" ענה ברטולדו "אנא
ספר מה הביא אותך אלי?"
והנסיך סיפר את הצרות שלו. ראשו ובטנו
כואבים לו כל הזמן, וגם רגליים כואבות.
רופאים של חצר המלך לא הצליחו לעזור
לו.
"אולי כבודו" אמר הנסיך "מגיע מארצות
שבהן הרפואה מפותחת טוב יותר, ואולי
יוכל לתת עצה."

המילים הנועזות השקיטו את האדונים
המכובדים. אחד מהם אפילו אמר לשכנו:
"אכן, הוא צודק.."
"ובארצות שלנו שואלים כל אורח האם הוא
לא רעב" הוסיף ברטולדו.
עכשיו כבר הורה המלך בעצמו שיושיבו
את ברטולדו לשולחן ויגישו לו מאכלים
מהטובים ביותר. והמלכה בעצמה מזגה
לו יין.
היא החליטה שאם האיש העז לפנות
בחוצפה כזו למלך, כנראה הוא אדם
חשוב.
ברטולדו אכל לשובע ומיד הרגיש שעניו
מתחילות להיעצם. הרי אצלו בכפר כל
האיכרים היו נשכבים לישון כשהחשיך. אך
הוא גירש מעצמו את השינה, קם,
השתחוה למלך ואמר:
"בארצות שלנו, כשהאורח אכל ושתה,
מובילים אותו לחדר שינה."

"כשאני חולה – אלף לירה ליום!" ענה הנסיך.
"זה רע, רע מאוד. מוטב שתשלם להם אלפיים לירה כשאתה בריא, וכשאתה חולה תיקח מהם כסף חזרה."
"אני מודה לך מאוד. אשתדל לנהוג כפי שאמרת. ואני מקווה שלא תסרב לקבל את זאת עבור העצה" והוא הושיט לברטולדו שקית עם מטבעות זהב.
ברטולדו גמר להתלבש והלך לאולם האוכל לשתות קפה בחלב. בפרוזדור הוא פגש את המלך.
"בוקר טוב, אדוני רב חסד" אמר ברטולדו.
"בוקר טוב ידידי" ענה המלך "איך ישנת?"
"מצוין. ואתה?"
"רע מאוד" בדאגה אמר המלך.
"ולמה כך?"
"אגלה לך את הסוד" אמר בלחש המלך "אני עשיר מאוד. אדמות רבות, ארמונות,

ואמנם ברטולדו נתן לנסיך במקום עצה חשובה:
"בארצות שלנו ישנה תרופה אחת למחלות כאלה – ללכת לישון מוקדם, לקום מוקדם

בבוקר, ללכת הרבה ברגל, ולהתיישב לאכול רק כשקצת רעבים. ואם מותר לשאול – האם אתה משלם הרבה כסף לרופאים שלך?"

חפצים יקרים. ואני כבר זקן , הייתי רוצה להעביר את הכל לילדיי, לבני הנסיך ולבתי הנשואה. אבל קשה לחלק את העושר שווה בשווה. לא הייתי רוצה שאחרי מותי הילדים יריבו ביניהם. כל הלילה חשבתי איך לחלק את הרכוש, אבל לא מצאתי כל דרך נכונה" סיים המלך בעצבות.
"האם תרצה לשמוע איך נוהגים במקרה כזה בארצות שלנו?" שאל ברטולדו.
"בוודאי רוצה לשמוע!"
"אז שמע. מי שמשאיר ירושה כותב בצוואה 'אחד משני היורשים שלי יחלק את הירושה לשני חלקים, והשני יבחר את החלק שנראה לו מתאים'."
"הרי זה נפלא! זה רעיון נהדר!" קרא המלך והביא מיד לברטולדו שקית מלאה מטבעות זהב.

כשהמלכה שמעה מה גרם לבעלה מצב רוח טוב כזה, רצתה אף היא לקבל עצה של ברטולדו.
"עוברות שנים ואני מזדקנת" אמרה לו תוך אנחה שקטה "הוצאתי הון תועפות על אבקות, על אודם, על משחות ובכל זאת פניי מתקמטות ושערות מלבינות."
"בארצות שלנו, כבוד מלכותך, לא מתביישים מזקנה. לשפץ ולמרוח פנים איש לא מנסה. מזה נעשים רק מכוערים וזקנים יותר" אמר ברטולדו.
המלכה לא רצתה להיראות מכוערת. ואת הכספים שעד אז הוציאה על תמרוקים ומשחות נתנה לברטולדו תמורת העצה הנבונה.
חוכמתו של ברטולדו התפרסמה בכל הממלכה. עשרות אנשים חשובים באו אליו לבקש עצה. אבל הוא לא הציג את עצמו כמו מי שעושה קוסמים. כל פעם היה אמר

לזקנים ולעניים. וכשבערב התאספו אצלו
חברים ישב ליד התנור, עישן את מקטרתו
וסיפר להם את הרפתקאותיו.
"אין מה לדבר, עמדתי בהבטחתי ועזרתי
לעניים. אך כמה משעממים החיים בחצר
המלך. רק לשבת בכיסא רך ולאכול יחד
עם המלך והמלכה! וכולם סביב קוראים לי
'אדון נכבד'! אילו לא ברחתי משם, הייתי
במשך הזמן בעצמי מאמין שאני אדם
חשוב."

"בארצות שלנו נוהגים כך וכך, ואתם תעשו
לפי רצונכם."
אנשי חצר המלך היו סקרנים מאוד ורצו
לדעת איפה הארצות האלה ששם האנשים
כל כך חכמים ונבונים. ופעם ארבע
מהסקרנים ביותר נסעו וחיפשו מקום
שממנו הגיע ברטולדו. באו ולא יכלו
להאמין לעיניהם. לפנייהם עמד כפר קטן
ועני שמרבית האנשים שבו לא ידעו קרוא
וכתוב. אך הם לא יכלו להודות שכך הוביל
אותם שולל איכר פשוט. וכשחזרו לארמון
סיפרו לכל:
"אך, אילו רק ידעתם איזה עיירה זו! אמנם
קטנה אבל נקיה, יפה, תרבותית."
אבל לברטולדו נמאס לחיות בארמון. הוא
לא היה רגיל להתבטל. כאשר אסף מספיק
ממון נפרד מכולם ונסע חזרה לכפר.
בבית החזיר קודם כל את הכספים
שהכפריים אספו לו לדרך, אחרי זה תרם